

Konec října pro nás znamená jediné – Jablonec nad Nisou a festival Tanec, tanec..., na kterém se potkávají taneční soubory z celé České republiky. Letošní 39. ročník opět propojoval tanečníky, choreografy i pedagogy nejen během tanečních večerů, ale i v rámci tanečních dílen. Tento festival je totiž již tradičním setkáním všech, kdo milují scénický tanec. V potkávání přece tkví jedinečnost jabloneckého festivalu. Společná oslava tance, radost z něho, neskutečná energie proudící z jeviště do hlediště, objevování hranic lidského těla i duše a vyprávění příběhů pohybem samým.

Druhý večer nabídl pohled na aktuální témata dnešního světa, vzájemné vztahy ve společnosti a rozmanitost tanečního pohybu vystupujících souborů. Přinesl skvělý zážitek nejen našemu souboru, ale i ostatním divákům a účinkujícím. Večer pro nás začal lehkostí pohybu (Racek), kterou nahradila šedá korporátnost (Corporea). Z tohoto kontrastu se pak zrodila cesta domů (Píseň pro ni) – cesta k sobě samým (Podívám se sama, až budu chtít), a to možná

ne náhodou (Možná je to náhoda, a nebo taky ne!). Překročením hranic nekonformity (Nekomfortní konformita), jsme našli světlo v nás (Ve světle). Na těchto základech pak vyrostla jistota a síla (Budovalatelé), kterou už nikdo nemohl ovládnout (Jsem ovládaná?). S pocitem naplnění i pocitem hladu jsme snědli něco navíc (Sýr navíc) a tento večer jsme mohli uzavřít (Z moci úřední).

Druhý večer tak znovu potvrdil, že Tanec, tanec... není jen o pohybu a výkonu, ale o sdíleném prožitku, hledání a objevování – o dialogu mezi tělem, hudbou a divákem.

Pro nás znamená Tanec, tanec víc než jen přehlídku – je to prostor pro sdílení nápadů, inspirace a navazování přátelství a příležitost ukázat výsledky naší tvrdé práce. Každý ročník přináší něco nového, ať už jsou to nové styly tance, různé přístupy nebo nové tváře, které nás všechny posouvají dál. Tento festival je opravdovým srdcem českého scénického tance a jsme hrdí, že můžeme být jeho součástí.

Vaše FDC

ilustrace: M. Endlerová

Taneční zpověď

LAMENTUM

NoTa Plzeň, Lenka Jiřová a skupina

hudba: Tomáš Hanzlík, nahrála skupina Ensemble Damian

Choreografie získala na krajské přehlídce ocenění „za silnou výpověď v tanci a vyvážený jevištní tvar“. Tanec je inspirovaný hudbou Tomáše Hanzlíka a biblickým příběhem proroka Jeremiáše.

Máte zkušenosti s tancem v takto netradičním prostoru, jako je v tomto případě kostel sv. Anny?

Ano, vystupovali jsme např. v Plzni v kostele Korandova sboru společně s pěveckým sborem Česká píseň z Plzně. Máme rádi netradiční prostory, jako jsou galerie, muzea, venkovní prostory, zahrady, parky.

Máte pocit, že prostor dokáže ovlivnit celkový dojem a atmosféru představení?

Určitě ovlivnit dokáže, diváci mohou být blízko interpretu, čímž vzniká vzájemný blízký kontakt. Každý divák se může cítit jinak a jinak reagovat. Nebývá tam také elevace pro diváky, ti choreografii sledují z různých stran a úhlů pohledu. Prostředí také určitě působí na tanec samotný, prostorově je třeba přizpůsobit choreografii, záleží zda jsou nebo nejsou světla a na dalších elementech. Sakrální stavby mají svou specifickou atmosféru, která ovlivňuje dojem diváka, ale i tanec interpretu. Zároveň také propojuje téma tance s prostorem, např. kostelem.

Co bylo prvotním bodem inspirace pro vytvoření této choreografie?

První inspirací byla hudba, její téma a také interpretace hudebníků.

Řešili jste během vytváření choreografie vztah mezi tanečníkem a divákem? Je divák součástí prostoru, nebo se dívá zvenčí?

Choreografie Lamentum vznikala s tím, že ji budeme prezentovat převážně na jevišti v divadle, ale první premiéru jsme měli v prostorách Univerzitní knihovny v Plzni, kde diváci byli blízko tanečníků a byli rozptýleni i různě v prostoru. Takže jsme představu tance v odlišném prostoru realizovali. Ale přímo nějaká interakce s divákem neprobíhala.

Je něco, čeho se třeba trochu obáváte nebo co ve vás vyvolává respekt z netradičního prostoru?

Nějaká obava je částečně z chladu v prostorách kostela, což pro interprety není vždy příjemné. Jinak prostor kostela je pro nás výzva, ale zároveň i velká úcta. Uvidíme na zkoušce, jak případně pozměnit prostorové řešení dané choreografie.

Na co se jako soubor těšíte během tance nejvíc?

Je pro nás ctí si zatančit v Jablonci v kostele sv. Anny. Baví nás různé prostory a těšíme se, jak to tu bude působit na interpretaci tance, jak tam vyzní hudba, která má duchovní rozměr a také na reakci diváků.

Okamžiky semináře

Taneční seminář Andrea Vykysalá

Skupina tanečníků se rozprostřela po prostoru taneční garáže. Místo na někoho mohlo zapůsobit stroze, ale mělo v sobě určitou syrovost, která k tanci seděla. Lektorka dala na začátku možnost volby, zda se má seminář více zaměřit na techniku, nebo na práci v partnerství. Hodina se nakonec přirozeně rozvinula do obojího.

Úvod patřil chůzi. Jednoduchý pohyb se postupně proměňoval v prostředek soustředění a vnímání. Tanečníci se učili čist prostor kolem sebe, reagovat na ostatní a být si vědomi každého kroku a pohybu. Lektorka je slovně vedla k uvědomění svého těla a prostoru, ve kterém se pohybují. V jednu chvíli se skupina měla zastavovat a rozcházet ve stejný okamžik, aniž by mezi sebou mluvila. Postupně se pak pohyb celé skupiny začal sjednocovat, jako by vznikl jeden společný rytmus, v němž každý našel své místo.

Další část semináře se přesunula na zem. Zde přišla ke slovu technika, založená na základních principech přitahování a odtahování, zmáčknutí a nataže-

ní. Pohyb vycházel z práce s těžišťem. Důležité bylo umět zapojit sílu jen tam, kde je to potřeba, aby zbytek těla mohl volně plynout. Působilo to, jako by byla těla přede mnou naplněna vodou, která se přelévá ze strany na stranu a tím určuje směr pohybu.

V závěrečné části se pracovalo ve dvojicích. Cílem bylo udržet kontakt, fyzický i mentální, bez očního či slovního propojení. Tanečníci museli reagovat na pohyb partnera čistě skrze dotek a vnitřní pozornost. Každé drobné zaváhání bylo cítit a vidět, stejně jako momenty, kdy se dvojice sladila a pohyb mezi nimi začal proudit s lehkostí.

Celá hodina působila soustředěně, ale zároveň měla velkou fyzickou intenzitu. Seminář spojoval technickou přesnost s vnitřním vnímáním, individuální práci s kolektivním napojením. Taneční garáž se tak stala místem, kde se tanec nestaví jen na krocích a rytmu, ale i na schopnosti být přítomný sám v sobě, s druhými a v prostoru.

Marina

Co bylo inspirací pro vytvoření tohoto semináře?

Vždycky se snažím vycházet z konkrétní skupiny. Přijde mi fér se na začátku zeptat, co vlastně chtějí, co by si přáli, ale samozřejmě mám vždycky dopředu nějaký koncept. Obecně a dlouhodobě mě zajímá partnerství. Mně je vlastně trochu jedno, jestli se jedná o partnerství s cizím tělem nebo o partnerství v momentě, kdy je člověk sám, protože je stejně ve vztahu se skupinou, se zemí a s prostorem, který nějakým způsobem okupuje. To je téma, které se zatím prolínalo všemi workshopy, které jsem vedla, byť byl každý trochu jiný a uzpůsobený skupině podle jednotlivých přání a potřeb.

Pracujete vždy s tanečníky amatéry? Nebo třeba i s profesionály?

Pracuji s nejrozličnějšími skupinami. Jako pedagog mám zkušenost i s nejmenšími dětmi od zhruba tří let až po dospělé. Pracuji s tanečníky amatéry i pro-

foto: I. Mičkal

fesionály, se studenty herectví, což jsou zase profesionálové, jen se s nimi pracuje jinak. Pro ně lekce koncipuji tak, aby se nejednalo čistě o techniku tance, ale abych je naučila pohyb, který oni nějakým způsobem dokážou použít ke svým potřebám.

Jak se vám pracuje tady v Jablonci?

Pracuje se mi dobře. Každá skupina je jiná, což je zábavné. Zároveň si uvědomuji, jak musí být člověk přítomný, jak musí umět rychle reagovat na změny a právě na ty potřeby, což mám ráda. To mě na tom učení baví, to napojení se na sebe.

foto: I. Mičkal

foto: I. Mičkal

foto: I. Mičkal

Taneční dílna Josefa Vaľo

Tanec po spirále

„Nadýchnite sa, vydýchnite a nacíťte končeky prstov.“ Tato slova otevřela první část semináře Josefa Vaľa. Jedním z cílů byla přítomnost v momentu a schopnost si pomalu od základu najít opodstatnění pohybu. Lektor se snažil tanečnickům co nejvíce pomoci v nalezení záměru, a to pomocí imaginace. „Predstavte si, ako sa naťahujete z toho Titanicu pre Jacka.“ Zároveň jim vysvětloval, jak funguje tělo, sval – oni samotní. Svým projevem naváděl účastníky k jistému odlehčení a svobodě nejen ve slově, ale i v pohybu. Přestože jsem byla pouze tichým pozorovatelem, cítila jsem se díky vzniklé atmosféře stejně přijatě jako tanečníci. Postupnou aktivizací těla se skupina pomalu rozpohybovala do spirál. Z rozprostření až do zabalení a zase naopak. Spirály nabývaly směru a síly. Na dech se ovšem v průběhu dílny nezapomínalo. Nádech a výdech užívali výrazně v moment, kdy sami sobě potřebovali dát jasné

najevo, že tělo popluje do kontrolované hladké spirály. Můžete si pod tím představit princip vývrtky. Ve chvíli, kdy byla v sále větší jistota, se pohyb ze země přesunul i nahoru. Tam si chvíli všichni zvykali a sám lektor je stále ujišťoval, že jejich tělo je na tento typ pohybu stvořené, že přirozeně ví, co dělat. Ve skoro posledním úseku se semináristé rozdělili do dvojic a koncentrace ze svého vlastního nitra přešla na nacíťení partnera a důvěru v něj. Prvotní impulzy tedy nevycházely z nich, ale z „vedeného“ pohybu. Jeden byl vždy centrem. Přirozeně však kontakt vyústil do pohybu obou z dvojice. Vyvrcholením byla krátká variace plná spirál a plasticity. Kromě obrovského množství energie, variace disponovala i změnou dynamiky, kterou v závěru převzala hudební skladba se slovy, jež otevřela další možnosti. Sami účastníci své prožitky a výslednou spirálovitost shrnuli do pojmu „jazykolam v tanci“.

Veru

Jaké je pro vás tvořit/pracovat s různými účastníky festivalu? V čem je to jiné než vaše pravidelné učení na Slovensku?

Živé, lebo keď mám s nimi hodinu alebo celý rok, tak si to viem vystaviť vopred. Viem, čo môžem čakať, kde sú. Toto beriem ako také laboratorné. Mám niečo pripravené, ale ako vravia moji rodičia, čím viac sa pripravíš, tým menej použiješ. A o to je to zaujímavejšie. Ako v tej krátkosti času posúdiť, čo áno, čo nie, či vľavo, či vpravo, komu sa ako dlho venovať a ako ktorému prvku. A tiež, či to je tá esencia.

Co byste chtěli, aby si soubory odnesly z taneční dílny?

Smiech. Aby sme sa bavili, predsa len je to workshop. Nech to neberú vážne. Ideme sa motať,

ideme sa zabaviť, sme tu vo svojom voľnom čase. Keby to boli profesionáli, bol by to zase iný prístup.

Vnímáte nějaká úskalí při práci se spirálovitým pohybem?

Celkovo je ten môj pohyb strašne plastický. Tým, že ma učil Benito Šoltis, tak tam je tá plasticita, tá trvácnosť tej špirály a toho pohybu. A to je vlastne dôležité od začiatku, nájsť uvoľnenie vo svaloch. Lebo tým, že sa u nás na Slovensku často začína klasikou, tak to telo je prkenné. Cítiť špirálu, dovoliť si zlyhať a byť úplný debil pre samého seba a hľadať je pre decká tým pádom ťažké. Dovoľiť si to pokaziť je extrémny proces a to je podľa mňa najväčší problém, ktorý vnímam.

foto: I. Mičkal

Cena města

Závěrečné gesto vděčnosti: NGIYABONGA uzavírá přehlídku Na prknech jabloneckého divadla se v loňském roce představil soubor TS Puls Opava, který si odnesl Cenu města za choreografii Evy Vondálové – Tíha okamžiku. Po roce se tento opavský kolektiv vrací, aby v rámci festivalu uvedl svůj nový projekt NGIYABONGA, jenž zároveň uzavře letošní přehlídku.

Jaké to je připravovat choreografii „na klíč“ přímo pro publikum festivalu Tanec, tanec, prozrazuje v rozhovoru samotná Eva Vondálová. Část procesu tvorby si však nechává jako malé překvapení až do poslední chvíle, která se vám jistojistě odhalí až za malý okamžik v divadle.

Název a anotace v sobě nese tajemno, co víc můžete a zároveň chcete prozradit?

V posledních letech byly v Tanci závěrečným prezentovány krásné choreografie – velké svým tématem i zpracováním. Věděly jsme tedy, že náš projekt musíme uchopit trochu jinak. Možná ze strachu a určitě z respektu k tomu, co jsme dříve viděli. Hlavně z chuti přinést do přehlídkového odpoledne zase trochu jiný nádech. Když jsme loni přebíraly cenu, věděly jsme zároveň, že skupina děvčat, která ji získala, v souboru kvůli školním i jiným povinnostem končí. Nebylo tedy snadné se společně scházet a tvořit. Napadlo nás proto přizvat si na pomoc starší členky souboru. Překvapilo nás, kolik bývalých, i když u nás říkáme „jednou Pulsačka, navždy Pulsačka“, se nechalo oslovit představou společného tvoření i návratu do atmosféry tanečního Jablonce. Neplánovaně jsme se tedy rozrostly. A vlastně i o tom je Ngiyabonga. O setkávání, sdílení a vděčnosti za to, že takové příležitosti vůbec máme. Organizaci všech (nejen) tanečních přehlídek a festivalů nebereme jako samozřejmost. Naopak.

Ngiyabonga - Co to slovo pro vás znamená? Kde se tato inspirace vzala?

Jak uvádíme i v anotaci, Ngiyabonga (čti ngijabonga) znamená v jazyce afrického národa Zulu tanec vděčnosti. I díky tomu, že jsme Cenu města tance obdržely v roce, kdy náš soubor slavil 45. výročí svého založení, nás vše přirozeně zavedlo zpět k našim „pulsáckým“ kořenům – k jejich podstatě, k tomu, čím a kým jsou formovány, a co jim dodává život a sílu.

Co vám tato cena upřímně přinesla?

Upřímně? Hodně stažené půlky. :-) Odpovědnost vůči přehlídce i vůči samotné myšlence ceny. Ale také pocit naplnění z neobyčejných maličkostí, okamžiků a setkání, které nám příprava přinesla. Nevíme, jak to celé dopadne, ale už teď cítíme velkou vděčnost.

Co diváci budou moci zažít?

Snad radost z tance. Někomu to může připadat málo, ale pro nás to bylo vzhledem k různým okolnostem důležité téma. Nebrat se vždy tak vážně. Tak nás, prosíme, berte také s nadhledem.

Chtěla byste něco vzkázat budoucímu souboru, který si z Jablonce odveze Cenu města?

Ať zhluboka dýchá. Vždy se to nějak udělá.

Jak se pracovalo vašemu souboru, co jim to přineslo?

Příprava projektu nám přinesla řadu nečekaných setkání. Jako soubor fungujeme poměrně hodně rodinným způsobem. Napříč skupinami se dobře známe, krom tance nás propojuje i řada dalších netanečních aktivit. Příležitost se najednou společně setkávat i při tvorbě společné choreografie byla zábavná a nabíjející, ale zároveň organizačně velmi komplikovaná. Jako soubor nás to ještě více stmelilo. A to jsme si myslely, že už ani nejde.

Adéla

foto: T. Bartoň

Cesty přání...

ZUŠ Vítězslava Nováka
Jindřichův Hradec a ZUŠ Vodňany
Nada Kabelová, Miluše Šindlerová a dívky

Druhý přehlídkový večer začal opět v kostele sv. Anny. Choreografie s názvem Cesty přání začala příznačně na cestě. Za obrazem se vynoří zástup dívek nesoucí jako symbol čistoty a těla netkanou textilií. Dívky postupují lehce vpřed a my až s posvátným soustředěním pozorujeme, co se bude na scéně dít. Zástup se rozpouští do prostoru. Sledujeme každou z dívek jako samostatné ztělesnění čistoty a něhy. Jedna tanečnice pracuje s textilií v různých spirálách, jako by udávala směr pro ostatní. V prostoru tak vzniká harmonická souhra těla, látky a hudby. Silným vizuálním momentem celé choreografie je

KŘEHKOST A ČISTOTA
ANDĚLÉ
SOUHRA
JEMNOST
NADĚJE

VÝRAZ, KOMPOZICE,
NEJLEPŠÍ ♥
DÍVKY V BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI
DOTEK NĚHY

chvilce, kdy se před námi zrodí ryzost sama, nevinná čistá dívka. V její blízkosti rozpohybují textilií ostatní tanečnice tak, jako by kolem ní létala nebesa. Vidíme záhadný úsměv... Že by věděla něco, co je nám dosud skryto? Objevuje se motiv natažených rukou, ať už směrem ke stropu, čímž vzniká posvátná horizontála, typická pro sakrální stavby, nebo do stran jako vinoucí se klenba. Z rozvířené spirály se postupně odlupek jako okvětní lístky jednotlivé tanečnice. Stmívá se a náš zrak spočívá na symboly prostupující skrz celou choreografii.

Maruška

foto: T. Bartoň

Lamentum

NoTa Plzeň
Lenka Jíšová a skupina

Lamentum, to je název choreografie, která uzavírá trojici představení uskutečněných v kostele sv. Anny. Hluboké emocionální téma čerpající inspiraci z biblického příběhu proroka Jeremiáše a jeho žalozpěvu bylo posvátným prostorem kostela ještě umocněno. Tíživý námět v podobě varování před přicházející zkázou byl dramaturgicky zdařile zpracován. Světla se postupně rozsvěcí a diváci jsou vtaženi do děje. Sledujeme nejprve nehybné postavy, chce se říci sochy, které postupně rozvážnými pohyby odhalují prostor. Mírné a soustředěné pohybové motivy se pozvolna prolínají s rychlými a přesnými variacemi. Vzniká tak kontrast, který divákovi předává jistotu

informaci o postoji a emočním rozpoložení jednotlivých interpretů v příběhu. Skupina funguje jako jedno tělo, jeden dech.

Povedený světelný design, práce s dechem i výrazem, jednoduchý kostým v zemitých barvách, to vše patří mezi další silné stránky této choreografie.

Taneční vyzrállost jedince i celé skupiny je zřejmá a dává vzniku působivému dílu, v jehož závěru tušíme nadějný konec.

Evička

SÍLA A KVALITA POHYBU
KRÁSA
VĚDOMÝ POHYB
HLOUBKA
V KOSTELE TO ZÍSKALO NOVÉ ROZMĚRY
KDYŽ JE TĚLO ZKUŠENÉ A MYSL VĚDOMÁ
POHLTÍ DIVÁKA
SOŠNOST

foto: T. Bartoň

foto: T. Bartoň

Racek

Taneční ateliér Zuzany Richterové Březina
Zuzana Richterová a tanečníci

Druhý taneční večer v divadle nám uvádí choreografie Racek od Tanečního ateliéru Zuzany Richterové a samotných tanečníků. Choreografie začíná v tichu, příchodem interpretů na jeviště, kteří si navzájem protínají cesty. Z následného zastavení je zjevné, že jednotlivci přestávají být sami za sebe a začínají táhnout za jeden provaz. Sdělují si své tíhy a dávají si oporu v nelehkých chvílích. Jejich pohyby nejsou těžkopádné, ale silné ve svém fyzickém rozpětí. Někteří tančí, jiní tíhu pouze sledují. Moment „přesýpacích hodin“ přináší nové impulzy. Tanečníci se sejdou na dně jeviště, kde je začínající hudba pobízí ve střídání obrazů, které připomínají tělo v pnutí. Ty se poté promění ve společnou soudržnost. Silným momentem je skupina kroužící po prostoru skrze jedince, který odolává tlaku hejna. Vidíme vyjasňující se obraz, ve kterém se osamocené tanečníci obrátí sukně vnitřní černou stranou navrch. Je tak cítit její odtrhnutí a individuální charakter. Dívka nepodléhá a dál hledá vlastní cestu, byť to není vždy snadné. Namísto ní podlehnou ostatní, čímž se rozproudí synchronizovaný putující kruh. Ve středu paralelně probíhá další scéna vyobrazující jinakost jedince z hejna, zatímco ostatní dávají najevo svou solidaritu. Koncové fáze choreografie jsou již málo čitelné, je z nich však cítit intenzivnější úzkost a větší tlak na samotné tanečnický. I přesto je choreografie stále jednotná v myšlence. Závěrem se všichni roztočí a postupně zastavují. Pokud máme odvahu vykročit z řady, každý z nás má sílu na to vzlétnout.

Veru a Jolča

Co vás inspirovalo k tvoření této choreografie? Byla to iniciativa někoho ze souboru?

Emily: Byla to asi hlavně iniciativa naší trenérky, ale myslím si, že jsme se docela všichni podíleli na tom, abychom tu choreografii přizpůsobili tomu, jak my se ohledně toho cítíme a aby nám v ní bylo dobře a cítili bychom tu myšlenku i my.

Jak jste došli k názvu choreografie?

Eliška: Název choreografie se odvíjí od jedné knížky, příběh Jonathan Livingston Racek, podle které máme choreografii udělanou.

Vystupovali jste už v jabloneckém divadle? Jaké z toho máte pocity?

Zuzana R.: Myslím si, že to byla velmi zajímavá příležitost. Byla to naše první soutěž, co jsme měli, takže to pro nás byla velká zkušenost.

Jak probíhá další tvorba a jak jste vybírali kostýmy?

Adéla: Kostýmy jsme vybírali hlavně tak, aby se co nejvíc podobaly rackům, a proto máme černobílé sukně.

Jak jste při tvorbě postupovali?

Tereza: No postupovali jsme pomalu, aby jsme si to všechno hezky nacvičili a aby to bylo co nejvíce plýnulé.

Marina: Tvořili jsme to tak, že jsme především improvizovali a brali jsme z toho materiál, který se nám k tomu nejvíce hodil.

RACEK, ALE HUSÍ KŮŽE
KRÁSNÉ SUKNĚ, TOPIK NE!
PROCITĚNÉ, MILUJU
KRÁSNÉ!!! HLADÍČ
VLNY
LET

POHYB
NADNÁŠEJÍCÍ
Z LETU O LETU
TICHO PŘED BOUŘÍ

foto: T. Bartoň

Corporea

ZUŠ Vodňany
Vojtěch Brož a dívky

Už samotný název v nás vyvolal spousty otázek. Co to znamená corporea? Náš prvotní tip byl spojen s biologií, ale stejně jsme se chtěly dozvědět více. Po rychlém vyhledání jeho významu jsme zjistily, že se jedná o latinské slovo znamenající „tělesný nebo tělní“. Takto je také pojmenováno interaktivní muzeum v Itálii soustředící se na lidské tělo. I přes toto vysvětlení se nám však odkrýt význam choreografie nepodařilo. Mimoskotsky vypadající stvoření nás robotickými pohyby uvádí do děje. Otvírání, sklápění, vyjíždění, třes. Neovladatelný třes, který donutil jedno ze stvoření opustit doposud známé a zaryté. Z projevu bylo čitelné uvědomění si vlastního těla, vlastní identity. Tomuto osvícení se však vždy snažili ostatní zabránit. Po počátečním návratu uvědoměného zpět do rutiny nastal moment, kdy byl poprvé a naposledy v choreografii použit hlas. To nás svým způsobem zamrzelo, jelikož nám tato linka přišla nerozvinutá a tím pádem jí také chyběla pro nás jasná motivace. Několikrát jsme viděly obrazy připomínající hemžení hmyzího mračna. Když jedna z tanečnic začala prozkoumávat masku na svém obličej, napadalo nás hned několik významů, které by tento objekt mohl nést. Mohlo by se jednat o neexistující identitu, zkrácené vidění světa kolem či ztrátu kontroly nad vlastním tělem. V rozhovoru se souborem nám bylo odkryto, že se jedná o symbol anonymity. Na jevišti jsme sice viděly technicky přesné a vyspělé tanečnice, avšak poselství choreografie nám stále není jasné.

Marina a Matylda

foto: T. Bartoň

Jaký význam má pro vás ta maska nebo ten pás na hlavě?

Bára: Asi jde především o nějakou anonymitu.

Co vás inspirovalo k vytvoření choreografie?

Kája: Myslím si, že především náš choreograf, kterého jsme měli, protože on má takový specifický styl tvoření. Říkali jsme si, že by bylo fajn udělat něco jiného než klasiky a klasické prvky, co se dělají v ostatních vystoupeních.

Jak jste došli k názvu choreografie?

Káťa: K tomu došel náš choreograf, protože to tvořil na základě motivu těla, takže proto Corporea.

Máte nějakou vtipnou nebo zajímavou historku k vašemu vystoupení?

Kája: Často se nám stává, že se pošlapeme v nějakém větším chumlu. Většinou se taky stane, že při odcházení z duetu do zákulisí narazíme do toho panelu, protože máme masky a pořádně nevidíme.

Co vás inspirovalo k výběru hudby?

Káťa: No Vojta, ten náš choreograf, podle mě hledal co nejvíc specifickou a zajímavou hudbu. Proto je tak odlišná a proto se liší od ostatních hezčích písniček.

FUTURISMUS
MNOHO OTÁZEK NA TĚLO
MEGA WEIRD ALE OK, KAŽDEJ
JE JINEJ

R.U.R.
SCI-FI

LUXUSNĚ ODVÁŽNÁ
MIMOSKOTSKÁ VĚC

DOBŘÍ MASKY
INSPIRUJÍCÍ
NOVÁTORSKÉ

Píseň pro ni

V zamlženém prostoru se vlní těla tanečnic. V pozadí se jedna z nich dovlní až k mikrofonu a něžným hlasem začíná recitovat báseň. Stejně jako se střídají tanečnice, střídají se také jazyky - český s ukrajinský, které jsou integrální pro výpověď choreografie. Text začíná být postupně doprovázen pohybovými motivy tanečnic, které postupně zaplní celé jeviště. Obraz vrcholí vzájemnou oporou a radostí z bytí spolu. Dynamika se mění v momentu, kdy se dívky snaží dosáhnout toho, co pro ně dříve bylo samozřejmým. Derou se k mikrofonu, od kterého jsou však nějakou neznámou silou odtahovány. Tato scéna nabere takové intenzity, až si tanečnice přehazují kusy látky jako nějaké pomyslné bříme. Po vyčerpávajícím úsilí se jedné z nich podaří probojovat ke slovu. Zatímco emočně naplněným hlasem říká svou zpověď, ostatní ji doslova podírají a vyjadřují tím vzájemnou podporu a sounáležitost. V samotném závěru se tanečnice odebírají až za forbinu do hlediště. Při sestupování z jeviště si navzájem pomáhají. Až poslední z nich, po dokončení jejího sdělení, sestupuje mezi diváky a ostatní

diváky úplně sama.

Marina a Matylda

DECHBEROUCÍ
DÍKY ZA OTEVŘENÍ TĚCHTO
TÉMAT

PROPOJENÍ-RODINA
SILNÝ PŘÍBĚH

MOC JSEM TO NEPOCHOPILA,
BYLO TO DIVNÝ - NATY
SOLIDARITA A PŘÁTELSTVÍ

ZDŮRAZNĚNÍ PRIORIT
ORIGINÁLNÍ

Taneční skupina Jinotaj
Markéta Pucová a tanečnice

Co vás inspirovalo k tvoření této choreografie?

Maruška: Inspirovaly nás ukrajinské texty.

Anna: Celkově uprchlictví.

Jak jste při tvorbě postupovaly?

Choreografka Markéta: Nejdřív vznikly texty. Jeden z nich byl autorský na základě snů. A ty ostatní, ty ukrajinské, přinesla právě Máša z naší skupiny.

Jaké je pro vás mluvit v té choreografii?

X: Je to nezapomenutelný zážitek.

Proč jste si vybraly, že budete v této choreografii mluvit?

Choreografka Markéta: Nápad použít texty vznikl hodně z té hudby, protože já jsem si jako choreografka hodně představovala propojení slova, mluveného textu, přímo s tou hudbou. Chtěla jsem vytvořit iluzi, jako kdyby ty naživo mluvené texty byly součástí té hudební skladby.

Kdyby váš soubor měl novoroční předsevzetí, jaké by to bylo?

Anička: Chodit včas na workshopy a konec války na Ukrajině.

Narazily jste při tvorbě na nějaké úskalí?

Helča: Asi to bylo hlavně chytání sak při běhu.

Podívám se sama, až budu chtít

ZUŠ Nový Jičín
Miluše Říhová a dívky

Ze zrcadlového kruhu vystupuje tanečnice se zakrytým obličejem odrážejícím světlo, zobrazuje odraz hlediště. V její tváři se zrcadlí naše očekávání a napjatá, soustředěná atmosféra. Úvod doprovází namluvený text, který vtáhne diváka do tématu. Následuje dramatická rytmická hudba, příběh se postupně odvíjí. Představení nese jednu hlavní myšlenku - tlak, názory druhých a jejich následné zpracování. Hlavní roli zde hrají zrcadla symbolizující úzké propojení mezi jednotlivcem a společností, která na něj uvaluje svůj tlak. Tanečnice se zrcadly po celou dobu pracují s jemnou opatrností a vnitřním klidem i v dramaticky vypjatých chvílích s naprostou jistotou a bez zaváhání. V zrcadlech se odráží ostré světlo reflektorů a vytváří po celém jevišti a hledišti oslnivý světelný efekt, který nelze přehlédnout. Choreografie je plná nápaditých scén. Tanečnice vytvářejí obrazy jednotlivých konfliktů ve společnosti. Vzniká poutavý kontrast - člověk odstrčený, vyvolený, odlišný a proti němu krutá společnost, která nad ním má zdánlivou převahu. V zrcadle se odráží zloba i pomluvy většiny, na které tanečnice reagují potupou, agresivitou, neštěstím či vítězstvím. V průběhu celé choreografie lze pozorovat, jak celý problém tlaku společnosti postupuje dál. Nejdříve jsou tanečnice manipulovány, nechávají se strhnout nárazy, ale postupně si najdou cestu k vlastní lásce, jistotě a k sobě samým.

Ester

Co chcete choreografií přinést divákům? Co by si z ní měl divák odnést?

Klaudie: Abychom si všichni uvědomili, že nás ovlivňují sociální média a nikdo to nemá jednoduché, protože nikdo se nevidí úplně dokonale. Podle mě naše choreografie znázorňuje to, že lidé ostatním vnucují, jací mají být a my v ní na to reagujeme.

Jaký význam mají zrcadla, se kterými pracujete?

Marie: To zrcadlo znázorňuje sociální média i ten pohled ostatních lidí. Jak se na nás koukají, a jak to na nás působí, a jak to vnímáme.

Byla tvorba v něčem jiná než vaše dosavadní tvorba?

Rozálie: My choreografie míváme hodně kreativní, a myslím si, že to děláme pokaždé.

Jak dlouhou dobu spolu v takovém uskupení tančíte?

Julie: Asi 11 let.

AKTUÁLNÍ ZPODOBNĚNÍ
PROBLÉMU
EFEKTNÍ A STRHUJÍCÍ
TOHLE MĚ ZASÁHLO!
PŮSOBIVÉ ODLESKY ZRCADEL
RELATABLE
KAŽDODENNÍ REALITA
DYNAMIČNOST A
NEJNÁDHERNĚJŠÍ
MOC SE MI LÍBILLO,
BYLO TO SUPER

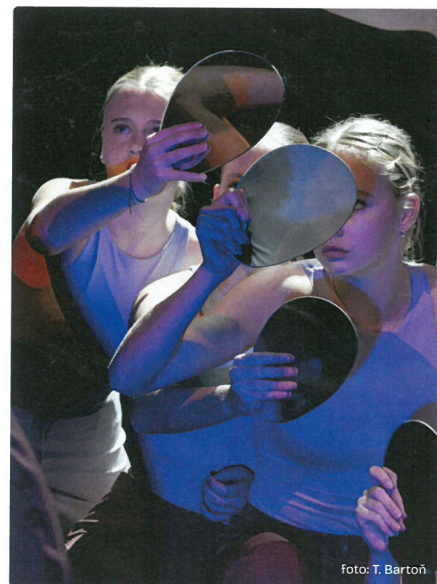

foto: T. Bartoň

foto: T. Bartoň

Možná je to náhoda, a nebo taky ne!?

ZUŠ Židlochovice
Pavla Hraničková a dívky

Tanečnice pod taktovkou Pavly Hraničkové přinášají na prkna jabloneckého divadla hravost a humor. Jemný vtíp podpořený hudbou totiž vibruje mezi interprety po celou dobu choreografie. Vznikla tato taneční skladba náhodou? Nemyslíme si. Každá akce má svou reakci a těch tu bylo nespočet. Ať už mezi ně zařadíme reakce pohybové, kdy každý nový pohyb rozpoutá řetězec dalších událostí. Nebo práci s hudebním podkladem a počítajícím hlasem, který k nám putuje zpozvzdálí. Světlo v tomto duchu nezůstává pozadu. Světelné změny reagující na tanečnice jsou dalším výrazným prvkem choreografie. Ačkoliv může toto dílo působit na diváka abstraktně, jeho obrazy vyvolávají konkrétní představy. Úvodní scéna připomíná prázdninové chvílky strávené na slunečné pláži. Rovné linie paží v průběhu evokují dobrodružnou cestu letadlem. Obraz, kdy pozornost diváka přitáhne detailní pohyb prstů v kontrastu zamrzlých těl, nám může připomínat nervózní poklepávání na herní myš. Ze světa počítačů zdá se být i samotný závěr choreografie. Tanečnice překračující ostatní interprety, kteří jsou seskupeni v kruhovém útvaru, připomínají pohyby ikony značící neustálé načítání. Nabízí se tedy nový začátek a zároveň další a další akce a reakce.

Karolína Hadrávková a Aneta Sahulová, HAMU

Co vás inspirovalo k vytvoření této choreografie?

Sára: Mě k tomu inspiroval makak.

Vystupovali jste už v jabloneckém divadle? Jaké z toho máte pocity?

Hany: Ano, vystupovali a máme z toho velké pocity. Máte skvělý obchod Albert.

Jak jste při tvorbě postupovali?

Kačka: Při tvorbě jsme postupovali celkem dlouze. Myslím, že dobrý.

Máte tam nějaké vzorce?

Lea: My se držíme pravidla „možná je to náhoda, nebo taky ne“ a ještě makak. Makak to je nejdůležitější z toho všeho. A modrý čtverec.

AUTENTICITA
PROTI PROUDU
KDO SI HRAJE NEZLOBÍ

MRAVENCI
NAPĚTÍ
VTÍP
RADOST A DETAIL
JSOU KRÁSNY

ŽE? JEN TAK?
#NEJLEPŠÍ
BAVILA MĚ NÁHODA

Nekomfortní konformita

Malý soubor TaPS Magdaléna, Marie Anna Kopáňko Herderová a soubor

Choreografie Nekomfortní konformita Tanečního a pohybového studia Magdaléna, z. s., z Rychnova u Jablonce nad Nisou otvírá prostor pro hlubší zamýšlení o přizpůsobení jedince požadavkům skupiny a potlačení svých vlastních názorů a individuality. Téma tanečnice zpracovávají velmi čitelnou formou. Choreografii otvírají pro ucho nelichotivé tóny skladby Ivana Kurze v úpravě Bohumíra Rellicha. Může tak znít diskomfort? Performerky sedí zády k publiku a prostřednictvím minimalistických pohybů ramen, které diváka téměř hypnotizují, vtahují do děje plného napětí a nepříjemných pocitů. Z čeho? Z odsuzujících pohledů společnosti a z neustálého okolního tlaku? Snaží se tanečnice zkoumat hranice, kdy se člověk zvládá adaptovat na nekomfortní situaci a smířit se s ní, či niterně s diskomfortem bojovat? Silný okamžik nastává ve chvíli, kdy jedna interpretku uzavírá první obraz třesem ruky a duší v sobě vlastní hlas. Poté se performerky propojují do dvojic, v nichž se objevují náznaky manipulace a závislosti. Role se postupně obrací. Manipulátor jako by bez své „loutky“ nemohl být. Společnost tě utváří, společnost tě formuje, ale může tě i deformovat. Dívky pracují s velice zajímavou kvalitou pohybu, která vyniká v kontrastu se stojící tanečnicí v závěru choreografie. Ta jedna, co odolává tlaku a zůstává rovná ve svých postojích.

Aneta Sahulová, HAMU

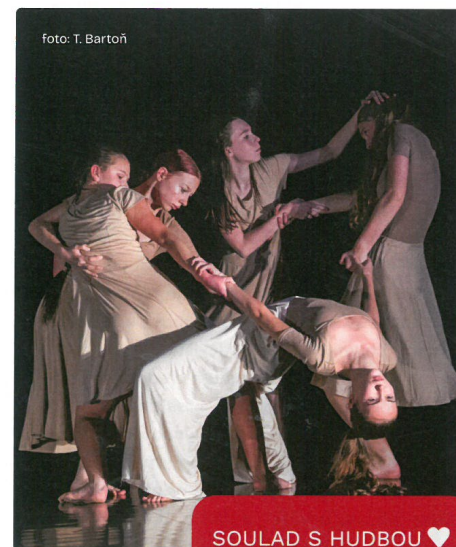

foto: T. Bartoň

SOULAD S HUDBOU ♥
FAKT HUSTĚ TANČÍTE!
PŘESVĚDČIVÉ
NAPĚTÍ
SÍLA

Co bylo inspirací pro vytvoření choreografie?

Zuzka: Byly to naše osobní zkušenosti a pocity. To bylo velkou inspirací, o které jsme si hodně povídaly a hlavně vycházela z nás. Co se pohybového slovníku týče, pracovaly jsme tak, že jedna z nás tančila v prostoru, ostatní se na ni koukaly a mohly se kdykoliv přidat a zapojit. Hodně jsme pracovaly s kontaktem, hlavně ve dvojici. Jelikož je choreografie o manipulaci, tak celá ta počáteční improvizace byla hodně plastická.

Jak máme chápat název choreografie?

Lucka: Nekomfortní, to asi chápete, a konformita znamená přeměňování se kvůli něčemu jinému. Takže nekomfortní přeměňování.

Máte nějakou speciální přípravu?

Zuzka: Nějakou úplně speciální bych neřekla.

Lucka: Já si pamatuju, že poslední dobou, kdykoliv jsme tuhle choreografii tančily, tak jsme si opakovaly, kde jsou jaké emoce, abychom věděly, jak se máme tvářit a jak máme hrát.

Máte nějakou zajímavou historku spojenou s touto choreografií?

Lucka: Já tam mám jedno sólo, moment, kde je na mě hodně pozornosti a kde se hodně rychle točím. Vystupovaly jsme v Polsku, kde měli absolutně šikmý parket, takže jsem se točit nemohla. Minutu před představením jsem vymýšlela nějaký jiný pohyb, který nakonec nebyl vůbec hezký.

foto: A. Benháková

Ve světle

TS Puls SVČ Opava
Eva Vondálová a dívky

Na počátku bylo světlo - baterka. Za jejího svitu se nám odhalují jednotlivé scény doplněné shlukem hlasů. Světlo ozařující tanečnice poodkrývá jejich niterný prožitek. Ten se u každé z dívek liší, jedna světlo následuje, druhá se před ním ukrývá, další s ním manipuluje. Situaci pomalu ubývá. Světlo baterek se prolne se světlem jevištním a oko diváka se upne na jediný příběh, jednu jedinou dívku uprostřed. Soustředěným pohybem kontrastujícím se zbytkem choreografie nás plně vtahuje. Jako motiv vnímáme předávání pomyslné štafety a proměnu pocitů a nálad. To vše je doplněno světelnými změnami. Vrcholem veškerého dění je pohybová sjednocenost dívek v chumlu na středu jeviště. Výbuch energie je tak postaven do kontrastu s předchozím klidem. Propojení skupiny funguje i přes osobitost dívek. Dynamičnost nahradí prudké a neočekávané zklidnění. Dívky se rozcházejí do prostoru, kde se zbavují starostí a negativit. Téma je na závěr odlehčeno skrze zpěvný dovětek a smích. V některých momentech rozeznáváme opakující se motivy z předchozích choreografií Evy Vondálové. Zamýšlíme se proto nad tím, zda tyto motivy nevedou ke splnění některých částí.

Maruška a Markét

NAKAŽLIVÉ
ENERGICKÉ VINIKAJÍCÍ PRÁCE
#IKONY
SUPR PRÁCE SE SVĚTLEM A
HUDBOU
... ANEB CO S POZORNOSTÍ?
HLEDÁNÍ SEBEVĚDOMÍ

STYLOVĚ PESTRÉ
VTIPNÉ HRAVÉ
SKVĚLÝ NÁPAD

foto: T. Bartoň

Jak se vám pracovalo na sále, kde nemáte světlo (maté samozřejmě baterku, ale ta světlo nenahradí) se kterým pak pracujete v divadle?

Barča: My jsme na to, že v choreografii chceme mít světla, přišly až později. Tak nějak jsme jen doufaly, že světla k dispozici budou a že to vyjde. Zkoušely jsme to občas nahradit baterkami, ale ta práce byla nejistá. Nevěděly jsme, zda to vyjde. Měly jsme proto i nějaké náhradní plány. Bylo to složité, ale zatím nám to vyšlo dobře. Všechna ta světla jsme zatím vždy měly k dispozici.

Kolik baterek jste už ztratily?

(smích)

Klárka: Já jsem taková místní úschovna. Na jakoukoli přehlídku jsem to schovávala já.

Soubor: Nedá se to spočítat.

Klárka: Ale už jsme kupovaly asi čtyři náhradní.

Barča: Dá se říct, že na každé přehlídce, kde jsme byly, jsme nějakou ztratily. Je to fakt těžké. Myslím si, že třeba v Ústí teďka mají v divadle naše dvě baterky, kterými si svítí v noci.

Lucka: Ony prostě zmizely. A nejhorší bylo, že jsme to zjistily asi ráno před přehlídkou, takže jsme potřebovaly sehnat stejnou baterku.

Takže nemáte žádné náhradní?

Soubor: Ne, máme to přesně napočítaný.

Budovatelé

V Suchu Company Teplice
Lucie Tesařová

Dle anotace v programové brožůře si soubor V Suchu Company Teplice pro svou choreografii zvolil architektonický styl funkcionalismu. Nicméně kvůli celkové atmosféře a kostýmu mi tanec evokoval trochu jiný typ staveb, a to společností stigmatizovaný brutalismus. Šedá barva kostýmů je tu potom nasnadě. Budovy, které jsou mnohými zatracovány, bohužel vyrostly v nešťastné době komunismu. Temná doba, která skrývala řadu nadějných jisker. Tak si vysvětluji použité baterky. Nebo jen dokreslovaly městské prostředí v nočním tichu? Toť na každém z vás. Pro znázornění architektonických linek a přísných kontur budov využívá velká skupina tanečníků elastickou gumu, která neustále mění svůj tvar.

foto: T. Bartoň

Jak jste se k tématu dostali? Věnuje se někdo z vás architektuře?

Lucie: Navedla mě paní Rezová z HAMU, která dělá improvizaci princip, kde si představujeme některé architektonické styly, nějaké opozity. Líbila se mi ta myšlenka, a tak jsme si se skupinou řekli, že se zkusíme pohybově inspirovat nějakým slohem.

Kája: Ve škole mám seminář umění a architektura, kde to probíráme a vysvětlujeme si to.

Jak se vám pracovalo s vašimi rekvizitami?

(všichni se smějí)

Anička: S rekvizitami na první dobrou se pracovalo celkem složitě, protože mít víc věcí po ruku a soustředit se jak na tělo, gumičku, tak i světýlko, bylo určitě nadlidský úkol. Ale jak jsme to trénovali víc a víc, tak už to není takový problém. Já jsem se s tím dobře sžila. Už je to příjemnější než na začátku.

Opakující se geometrické motivy vytvářejí na jevišti působivý rytmus a dynamiku architektonických křívek, které vynikají o to víc před bílým horizontem. Geometričnost a přesnost také podtrhuje elektronická hudba. Výrazným vizuálním momentem, kde je výtvarná inspirace patrná, je vytvoření kruhového útvaru. Množstvím linek mi připomíná slavnou bratislavskou budovu Slovenského rozhlasu. Ve spojení s brutalismem je závěr symbolický. Tanečníci ruší napnuté gumy, nechají je spadnout na zem a odcházejí. Alespoň v mých očích poukazují na současný stav těchto staveb, které chátrají a v některých případech bohužel mizí z povrchu zemského.

Karolína Hadrávková, HAMU

ŽIVÁ GEOMETRIE
JEDINEČNÉ
PŘESNOST

ARCHITEKTONICKÝ
TECHNICKÝ
SPOJOVÁNÍ
NESPOJOVATELNÉHO

MALÝ KROK PRO ČLOVĚKA,
VELKÝ KROK PRO SVOBODU

Máte nějakou vtipnou příhodu z tohoto představení?

Lucie: Gumička nám nikdy neprdlá, ale vždycky se do toho někdo zamotá. I dneska se určitě někdo zamotá.

Lucie: Chci jen doplnit, že ze začátku z té gumy strašně smrděly ruce.

Mají vaše rekvizity konkrétní myšlenku?

Lucie: Gumička je symbol toho, že v totalitním režimu byl sice každý svobodný, ale mohl se pohybovat jen v nějakém svém území. Takže přes to, že se s gumou pohybujeme na jevišti svobodně, tak jsme stále s ní a nemůžeme ji opustit. A baterka je taková cesta za lepším zítřkem.

Jak jste vybírali hudbu?

Lucie: Tohle je právě hudba vygenerovaná AI, tak je super, že se to dá využívat v takovémhle rozměru. Je to hudba od profesionálního autora, který pracuje s AI.

Jsem ovládaná?

ZUŠ Bedřicha Smetany Plzeň
Ema Nováková a Babette Siegel

Světla na jevišti se rozsvěcí a duet nesoucí název Jsem ovládaná právě začíná. Sledujeme dvě dívky stojící v samém středu scény, které za doprovodu různé hudby otevírají svůj pohybový rozhovor. Kdo ovládá a kdo je ovládaný? Role obou tanečnic jsou již od začátku jasně rozdělené. V úvodu sledujeme kontrastní pohybovou variaci, při které jedna z interpretů ostrými pohyby vymezuje prostor své taneční partnerce, která jak se zprvu zdá, na tuto situaci nijak nereaguje. Záhy však ze své nehybnosti a podřízenosti vystupuje a začíná objevovat své hranice. Dialog graduje, místy se role tanečnic vyměňují, ale jejich nevyrovnaný vztah je stále čitelný. Cesty si k sobě hledají skrze sladěné pohybové variace. K vrcholu propojení dochází v okamžiku, kdy tanečnice kráčí jevištěm zaklesnuté do sebe, jako by byly jedním tělem. Jedná se o dokonalé splynutí, nebo jsme naopak svědky úplného ovládnutí? Rozuzlení se nám dostává v závěru tanečního motivu. Jedna z interpretů se ocitá v pevném sevření své partnerky a vehementně usiluje o vymanění. Nakonec se jí to podaří, ovšem ve slábnoucím světle síle okamžiku podléhá.

Evička

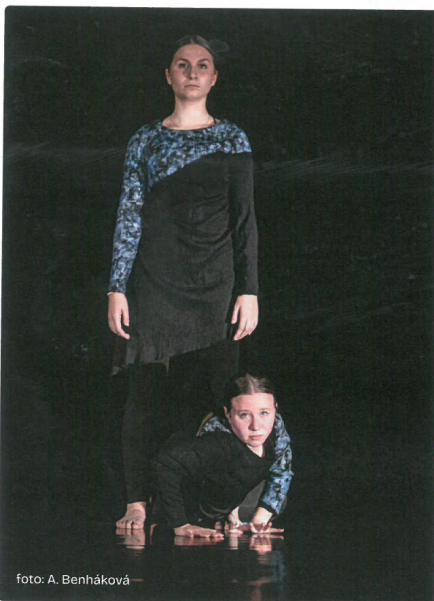

foto: A. Benháková

Co vás inspirovalo při tvorbě choreografie?

Lenka: My jsme dělaly princip přemostování (bridging) v kvalitě pohybu a z toho vznikly jejich vazby, ze kterých si holky samy tvořily dál. Vzniklo to ze získávání nových kvalit pohybu a ostrého pohybu. Zároveň i z touhy po tom tančit spolu.

Mátě nějakou vtipnou vzpomínku, která se váže k představení?

Babette: Na konci, jak držím mezi nohama Emču, tak měla poškrábáné břicho z toho, jak se tam zmítala. Jinak vtipného nemáme nic.

Vystupovaly jste už někdy v jabloneckém divadle a jaké z toho máte pocity?

Ema: Ne, nevystupovaly a já jsem docela nervózní.

Babette: Ale celkově to jeviště a to divadlo je strašně hezký a hezky udělaný.

Co by si měl divák odnést z vašeho vystoupení?

Ema: Že by každý měl poslouchat sám sebe a nenechat se ovlivnit ostatními.

Narazily jste při tvorbě choreografie na nějaké úskalí?

Ema: Někdy se nám stane, že nám zrovna dojdou nápady a jsou zkoušky, kdy vůbec nepostoupíme dál, jako kdybychom zůstaly na místě, ale vždycky to nějak překonáme.

TADY JSOU TVOJE HRANICE!
GENIÁLNÍ, SMEKÁM! ❤️
DOKONALÁ SOUHRA ❤️

SOUZNĚNÍ DUETU
HRANY
OMEZENÍ
MODRAAAA

HUSTÝ KOSTÝM, PĚKNĚ TO
NAVAZUJE

Sýr navíc

Vydaný z archivu DDM Karlovy Vary
Pavla Šemberová a tanečnice

Skoro každý má rád sýr a co teprve sýr navíc. Přesně tuto tematiku ztvárnily tanečnice ze souboru Vydaný z archivu DDM Karlovy Vary nesoucí příznačný název Sýr navíc. Od prvních okamžiků skupina oslovila diváka s přímostí a hravostí – a to jak svým provedením, tak samotnou ideou. Hravost nechýběla ani ve výběru kostýmů, které byly pestrobarevné a zajímavé. Syrový, jednoduchý pohyb byl doplněn značnou dávkou sýrovosti. Mohli jsme vidět sýr, sýr a znovu sýr. Příjemné oživení choreografie přineslo originální využití prostoru zákulisí, ze kterého byly vysunuty ruce nabízející metaforu sýra. Celou dobu nám v hlavě rezonovalo slovo sýr a také jedna otázka: Jaký druh pomyslného sýra přináší tanečnice nejen sobě, ale i samotnému divákovi. Je to parmazán, eidam, gouda, mozzarella, gorgonzola, niva, romadur či sýr jiné povahy. To už se ovšem nedozvíme a tato interpretace zůstává čistě na nás.

Markét a Nikča

Jak jste došli k samotnému názvu?

Radka: Skladba se tak jmenuje.

Jak probíhal výběr hudby?

Radka: Byl velmi náhodný.

Andy: V rámci tréninku jsme zkoušeli různou hudbu. Původně jsme měli vybranou s troškou vážnější tematikou, ale po tréninku jsem narazili na hudbu Sýr navíc a tak se nám to líbilo, že jsme se rozhodli, že použijeme tuhle skladbu.

Proč zrovna sýr a bílkoviny?

Radka: No tak to je logický.

Pavla: Bílkoviny potřebujete ke svalům a svaly k tanci.

Jakou myšlenku chcete choreografií divákovi předat?

Pavla: Že je dobré jíst hodně bílkovin a sýra.

NEJVÍC SÝR NAVÍC :)
NEJLEPŠÍ VÝRAZ EWER
SPADLA MI BRADA
HUMOR??
OSVĚŽUJÍCÍ
VTIP V Tanci
NADSÁZKA A ODLEHČENÍ

foto: T. Bartoň

Z moci úřední

Parau Parau Jablonec nad Nisou
Petra Endlerová

Úřady a byrokracie, škatulky a hlavně žádání všímavosti! Ze společné práce souboru Parau Parau z Jablonce nad Nisou vzniklo humorné dílo o jednom dni v úředních hodinách a nekonečném boji s byrokracií. Jako první slyšíme falešně a spokojeně si prozpěvující uklízečku, která se smetáčkem vkráčí na jeviště a sbírá propisky válející se uprostřed scény. Jakmile poklidí, začnou kolem ní do práce přicházet různými kroky úředníci a každý si od ní bere jednu cvakací tužku. Každý správný úředník musí mít při sobě psací potřeby, aby s nimi mohl hezky do rytmu cvakat. Osm zaměstnanců v patřičně důstojném oblečení se před náročnou prací protáhne. Rozhýbou si krky, aby mohli úspěšně ignorovat žadatele, který následně vchází na scénu. Byrokracie testuje trpělivost každého a když se nedaří zaujmout pozornost úřední, je cesta k zoufalosti velmi rychlá. Zaměstnanci mají přece plné ruce jiné a důležitější práce, než se starat o klienty! To je razítkování, podepisování, vypisování papírů neskutečnou (či neskutečně pomalou) rychlostí. A když už se podaří nešťastníkovi své formuláře někomu podsunout, nastává nekonečné předávání práce, se kterou nikdo nechce mít nic společného. Zoufalost a klení ubohého občana jsou možná na místě, ale zcela zbytečné. Poslední úředník, u kterého lejtstro skončí, je žel bez propisky – má pouze slanou tyčinku a klient oči pro pláč. Přísný chod se nezastavuje a zaměstnanci přesně a škatulkovitě přerovnávají dokumenty, dále vypisují vše možné a razítkují jako smyslů zbavení. Najednou se vrací nyní již duševně rozervaný muž se svými formuláři, avšak konec pracovních hodin přichází s ním. Jak úředníci nastoupili, teď za sebou i odchází. Na scénu se opět vrací se zpěvem uklízečka, které se zoufalce zžělí, papíry mu vytrhne a na jeho zádech orazítkuje.

Christine Hla Shwe, HAMU

KRÁSNE JAKO VŽDY
DĚKUJI ŽE VÁS MÁME!

PERFEKTNÍ KOKTEJL
HRAVOSTI A ABSURDITY

VÝSTIŽNÉ:
SATIRA V POHYBU
KEŽ BYCH SE NA ÚŘADĚ
TAKY TAK ZASMAL
TREFNĚ JAKO RAZÍTKO

DÍKY ZA POZITIVNÍ TEČKU!

foto: T. Bartoň

Je pro vás teď snažší chodit na úřady, když jste si to převedli do vtipné formy?

Petra: No tak já vtipně doplním, že jablonecký úřad - trochu si přihřeju polívčičku, byla jsem tam totiž minulý týden - má samolepku přátelský úřad. Takže dopředu říkáme, že to není o jabloneckém úřadě.

Dáša: My se teď bojíme chodit na ty úřady něco vyřizovat, jestli jsme nepřekročili nějakou linii pověrčivosti. Takže já mám propadlou občanku.

Jak se vám tvoří vtip v tanci?

Dáša: Těžko. (smích)

Simča: Někdy těžko, někdy lehko.

Petra: Ale vytrvale a houževnatě ho hledáme, protože se nám to líbí.

Simča: Ano, máme to rádi, protože se rádi zasmějeme spolu (a sobě...i ostatním).

Máme ještě speciální otázku: Jak probíhá trik s tužkou, která se během představení pojídá?

Vítek: No tak sním tužku no. (smích)

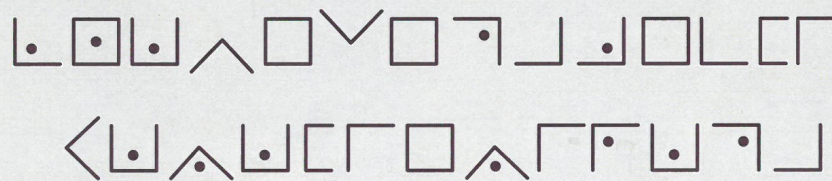
To máte velkou spotřebu ne?

Petra: Tak je to chlap jak hora.

Simča: On to pro vás ukáže - je to kouzlo hradecké tyčinky, ale musí být hradecká a nepálivá, jinak to nefunguje.

...pokud chcete ono kouzlo vidět bude prozrazeno na našem instagramu @tanectanecjablonec

vylušti mě:

- Eva Blažíčková

Ančo, Áňo, Aničko!

foto: T. Bartoň

Letošními průvodkyněmi našeho festivalu jsou Anny.

Anna Honzáková (1875–1940) byla první česká lékařka, která vystudovala Univerzitu Karlovu a otevřela ženám cestu do medicíny. Pocházela z rodiny pražského obchodníka a už od dětství toužila pomáhat lidem. Zpočátku mohla pouze navštěvovat přednášky, ale po dlouhém boji o rovnoprávnost jí bylo umožněno složit zkoušky a v roce 1902 promovala jako lékařka medicíny. Specializovala se na gynekologii a porodnictví, později si otevřela vlastní sanatorium v Praze. Ve své práci spojovala odbornost, empatii i odvahu čelit předsudkům společnosti. Byla aktivní i v osvětě a charitě, podporovala zdraví žen a dětí. Zemřela v Praze roku 1940.

Anna Letenská (1904–1942) byla talentovaná česká herečka a statečná žena, která se během druhé světové války zapojila do odboje. Narodila se v Nymburce do herecké rodiny, vystupovala v divadlech po celé republice a proslavila se svým přirozeným šarmem a vřelým humorem. Po atentátu na Reinharda Heydricha poskytla pomoc parašutistům, čímž riskovala vlastní život. Byla zatčena gestapem a i ve vězení se chovala důstojně a statečně. Popravena byla 24. října 1942 v koncentračním táboře Mauthausen. Její jméno se stalo symbolem odvahy, lidskosti a cti.

